

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że w okresie od 01.01.2014 r. do 30.01.2015r. w miejscowości R. 97 gm. D., woj. (...), znęcał się nad psem samcem o typie rasy bokser w ten sposób ,że w wyniku źle sprawowanej opieki doprowadził do rażącego zaniedbania, polegającego na przetrzymywaniu w/w psa w ciemnym pomieszczeniu gospodarczym, zanieczyszczonym odchodami oraz błotem, bez dostępu do wody, a nadto nie objął leczeniem weterynaryjnym chorobowych zmian skórnych zwierzęcia tj. o czyn z art. 35 ust 1 a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.

Sąd Rejonowy w Opocznie w Wydziale II Karnym wyrokiem z dnia 4 września 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 85/15 :

1. na podstawie art. 66 § 1 kk , art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec W. K. warunkowo umarzył na okres próby 1 (jeden) rok;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od W. K. na rzecz Schroniska (...) w R. nawiązkę w kwocie 500(pięćset) złotych;
3. wymierzył W. K. opłatę w kwocie 100 (sto) złotych i zasądził tytułem kosztów postępowania w sprawie kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżyciel publiczny oraz oskarżyciel posiłkowy.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środka karnym.

Z podstawy art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 67 § 3 k.k. polegającą na orzeczeniu na podstawie tego przepisu nawiązki od oskarżonego w kwocie 500 zł na rzecz Schroniska (...) w R., przy braku spełnienia ku temu przesłanek warunkujących orzeczenie nawiązki o których mowa w art. 47 k.k.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 k.k. świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, a w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy

Oskarżyciel posiłkowy zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego:

Wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku , tj .

1. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającej się w:

a) obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań oskarżonego W. K. oraz świadka R. K., których zeznania winny być oceniane ze szczególną ostrożnością

b) odmowie obdarzenia pełnym walorem wiarygodności zeznań świadka G. B., pomimo, iż są one w pełni logiczne, spójne, mają potwierdzenie w dokumentacji fotograficznej oraz weterynaryjnej

2. naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności w sprawie, tj.: braku przesłuchania lekarza weterynarii M. M. na okoliczność badania psa po jego czasowym odebraniu i czasu powstania obrażeń oraz J. i N. Ł. na okoliczność zgłoszenia do Fundacji (...), którą prowadzą interwencji polegającej na niehumanitarnym trzymaniu psa przez W. K. a także opieki nad tym psem przez J. i N. Ł. po jego czasowym odebraniu przez G. B..

W konkluzji oskarżyciel posiłkowy wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obecnie odnoszenie się do zarzutu zawartego w skardze apelacyjnej prokuratora jest przedwczesne, albowiem rację ma oskarżyciel posiłkowy, że sąd meriti dopuścił się uchybień procesowych, które w konsekwencji doprowadziły do braku pełnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Przede wszystkim podnieść należy, iż oczywistą obrazę przepisu art. 410 kpk stanowi pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy. Sąd powinien mieć na uwadze wszystkie okoliczności ujawnione na rozprawie i istotne dla sprawy. Podstawę ustaleń stanowią jedynie te dowody, które sąd uznaje / lub powinien uznać/ za wartościowe, wiarygodne.

W przedmiotowej sprawie sąd ujawnił opinię lekarsko – weterynaryjną /k. 51/ sporządzoną po odebraniu psa oskarżonego. Z opinii tej wynika, że u psa zaobserwowano silny światłowstręt. Pies był przestraszony, wykazywał przeculicę na bodźce zewnętrzne, wycofany. Jego zachowanie sugerowało na długotrwałą izolację od otoczenia w ciemnym pomieszczeniu.

U psa stwierdzono także rozległe, sączące się rany na grzbiecie, sugerują one ostre, ropne zapalenie pourazowe skóry. Do tej opinii sąd meriti w rozważaniach w ogóle się nie odniósł. Opinia ta zaś pozostaje w opozycji do wersji prezentowanej przez oskarżonego, jego żonę, które w znacznym zakresie uznane zostały za wiarygodne dowody oraz zeznań świadka T. W., który uznany został za w pełni wiarygodne źródło dowodowe. Z zeznań tego świadka wynika, że do jesieni 2014 roku postępowanie właściciela wobec psa było prawidłowe. Sąd dochodzi do konstatacji, że F. jest psem, którego oskarżony przygarnął, zapewnił schronienie, wyżywienie i opiekę, w tym również weterynaryjną. Nieprawidłowości /stwierdzone chyba 30 stycznia 2015 roku i dotyczące bliżej nieustalonego okresu poprzedzającego ten dzień/, nie są zdaniem sądu wynikiem działań w złej wierze / uzasadnienie k. 119v/.

W tym miejscu podnieść należy, że warunkowe umorzenie postępowania karnego możliwe jest po dokonaniu przez sąd pozytywnych ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonego. Po uznaniu, że sprawca swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu, kolejnym etapem jest dokonanie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Przy charakterze czynu zarzucanego oskarżonemu dla stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu znaczenie ma czasokres znęcania, jak też nasilenie nagannych zachowań, wyczerpujących definicję znęcania wobec zwierzęcia.

Lektura uzasadnienia, w szczególności części dotyczącej ustaleń faktycznych, pozwala wnioskować, że zdaniem sądu oskarżony właściwie nie wyczerpał ustawowych znamion przypisanego mu występku.

Choć sąd nie modyfikuje ram czasowych przypisanego mu czynu i przyjmuje ramy określone w akcie oskarżenia, to z uzasadnienia wnosić należy, iż sąd ustalił, że oskarżony dopuścił się pewnych nieprawidłowości, nie ze złej woli, w dniu kontroli i bliżej nieustalonym okresie poprzedzającym kontrolę, ale po ostatniej wizycie świadka T. W., która miała miejsce jesienią 2014 roku.

Konsekwencją takich ustaleń faktycznych winno być zatem uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a nie warunkowe umorzenie postępowania.

Jak zostało wskazane powyżej, tylko po dokonaniu pozytywnych ustaleń faktycznych w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego, dopiero kolejnym etapem - w oparciu o całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, przy wykorzystaniu wszelkich możliwych źródeł dowodowych, jest ocena stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Bowiem sąd kształtuje swe przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego /art. 7 kpk/. Oceny sądu z zachowaniem tych wymagań podlegają ochronie z tym jednak, że

warunkiem udzielenia tej ochrony jest najpierw wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy. Temu obowiązкови sąd I instancji nie sprostał.

Z tych względów sąd okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę sąd i instancji winien przeprowadzić ponownie postępowanie dowodowe, rozważyć potrzebę poszerzenia o dowody zawnioskowane przez oskarżyciela posiłkowego w skardze apelacyjnej, rozważyć także potrzebę przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez oskarżonego przed sądem rozpoznającym sprawę, którego orzeczenie zostało uchylone w celu ustalenia, czy oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconego mu występku, ewentualnie jakie były rzeczywiste ramy czasowe jego przestępczego zachowania. W przypadku uznania, że oskarżony wyczerpał swym zachowaniem znamiona zarzuconego mu czynu, szczególnie wnikliwie ustalić stopień społecznej szkodliwości tego czynu.

W ocenie sądu odwoławczego możliwe to będzie po wzbogaceniu materiału dowodowego, min: w zakresie wskazanym w skardze apelacyjnej oskarżyciela posiłkowego, które to dowody wraz z tym, który nie został poddany ocenie przez sąd rozpoznający obecnie sprawę, mogą prowadzić do innych ustaleń faktycznych obecnie poczynionych oraz innej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.